

гия“ на циганското поведение в окръжаващия го и „свой“, и „чужд“ свят.

Още повече като се има предвид, че самата митология дава някои обяснения за страдателно-примиренската, донякъде пасивна, групово херметизирана и амбивалентна по душевните си проекции реактивност към станалото и ставащото, към житейската проблемност, както и за специфичната агресивност при решаване на екзистенциалните „ребуси“ в ромското или в социалното пространство.

Всъщност не съществува знак за равенство между символната вселена на ромите и циганската митология. Освен това символната вселена не е константна величина. Тя пулсира, свива се или се разширява. В зрим или невидим мащаб тя диалектически „снима“ в себе си както митологичното, така и реалното битие и съзнание на циганите в исторически или актуален контекст. Не само социалната, етничната и „етнизираната“ реална или виртуална действителност по своему абсорбират митологично-символното, но и, обратно, митологично-символното е „пулверизирано“ в органиката и тъканта на действителността. Поради това както топосът, така и темпоралността на митологично-символното не са „закрепостени“ само към едно измерение на времето – миналото. Напротив, хронотопът на митовите и символите на циганите в конкретно време и социална реалност осъществяват континуитет между трите измерения на времето, прехвърлят мост между минало и настояще, прескачат от минало и настояще към хипотетично, желано и дължимо бъдеще.

Освен това символният свят на циганите е пъстър и многолик. Тривиални негови персонажи са митологично „благославяни“ представители на фауната – петелът, кучето, пуйката и др. На тях няма да спирам вашето внимание. Ще адресирам анализа си към такива други персонажи и топоси, които „въдворяват“ във и чрез срещата на митологично-символното (в неговите директни или превърнати, отчуждени, опосредствани, мистифицирани форми и битийности) една особена презентация на циганската душевност, битност и етнокултурен натюрел. Затова и боклукът, циркът, гетото и пр. са особени локуси на незримата или дискретно осезаемата среща на „четири очи“ между митологично-символните начала, интенции и инвен-